

PERIÓDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, DE-BUSTESAT Y DIBUJARI
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
 LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO
 Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

GUSTAVO BECQUER.

De sa lira delicada
 arrencá vibrants accents,
 ara suaus y melancólichs
 ara amorosos y ardents.

Jove encara, de la tomba
 rebè lo petò glassat;
 mes son nom avuy s' admira
 y serà sempre admirat.

ARTICLE D' ISTIU.

¡Uf! ¡quín redimontri de calor!
 Es com alló que deya en Sagasta de la llibertat
 democrática; inaguantable.

Ni hi ha modo ni manera de treuressela de so-
 bre. Lo qu' es jo hi fet totas las tentativas imagi-
 nables. Com més m' esforso per espolsármela,
 més ne tinch.

M' hi gastat un dineral en vanos japonesos de
 totas midas, per ventarme en totas direccions y
 per tots los istils, y res; com si ventés á la paret.

La veritat, l' idea del infern sempre m' ha fet
 respecte; pero lo qu' es ara, no puch pensarhi
 que no se 'm posi la pell de gallina.

Si aquí á la terra un home hi está tant mala-
 ment ¿cóm deu estarse al infern, ara com ara?
 ¡Oh, y ab tantas dónas que diu que hi ha!

¡Ay! ¡quí pogués ser ballena, ó tiburón, ó peix
 espasa! Ni que fos xanguet; qualsevol cosa de
 mar, mentres un home pogués estarse tranquil
 dintre de l' aygua...

¡Encara dirán que 'l món está ben fet!

¡Y qué t' d' estar, homes, que t' d' estar!

Al hivern, tremoléu del dematí fins al vespre,
 mirantvos los panellons y contemplantvos davant
 del mirall /aquell nas de color de catxumbo, que
 'us desfigura la fesomia de la cara.

Al istiu suheu com uns desesperats, perdéu la
 gana y las pocas forsas que 'us quedan, y passéu-
 vos tot lo sant día pensant en las engunias que se
 'us esperan per la santa nit.

¡Ca! Si la persona que té 'l descaro de riure y
 estar alegre, mereixeria que li clavessin cin-
 quanta palos, per ferli compendre que la sèva
 rialla es un insult á las desventuras de la huma-
 nitat que tremola al hivern y 's derreteix al istiu.

Aquells individus que no saben parlar de res més que del temps y del estat de l'atmosfera, ara deixan de ser ridículs y empalagosos, perquè 's confonen ab la generalitat.

La calor es lo tema obligat de totes las conversas.

No se sab dir res més que aixó:

—¡Quina calor, Reyna Santíssima!.. ¡Aixó es insoportable!.. ¿Qué no ho veu quina manera d'apretar?.. Si segueix uns quant dias aixís, 'ns evaporém...

Pels passeigs la gent se venta y s' aixuga 'l front, saludantse 'ls coneguts que 's troban ab un negligent gesto de cap que sembla que vulgui dir:

—¡Ja ho veu quina calor!

Pels teatros durant la funció lo públich dorm ó badalla, aixeribintse no més en los intermedis per parlar de la calor y dir una mica de mal del arcalde.

No fa molts dias vareig topar ab un fulano que 'm deu una cantitat, y que últimament me venia ab la cantéula de que per Sant Joan cobraria alguns diners y 'm pagaria.

Al trobarlo vaig creure qu'era una ocasió magnífica pera parlarli del meu pico. M'hi encaro sonrihent y li dich:

—¿Com aném, don Mariano? ¡Ja ha passat Sant Joan!

—¡Y tal! Prou que 's coneix ab la calor que fa: li asseguro qu' es insoportable.—

Y tot dihent aixó, comensava á escaparsem carrer avall.

—¡Escolti!—vaig insistir jo,—y donchs ¿cóm ho arreglarém?

—No ho sè pas, no ho sè pas; perquè li repetixo qu' es insoportable...

—Es que...

—Insoportable, amich mèu, insoportable...—

Don Mariano era ja qui sab ahont y jo 'm vaig quedar al mitj del carrer pensant si l'insoportable era jo ó la calor.

Los pares de familia passen la mar de treballs per acallar las pretensions de las senyoras y las exigencias dels fills y fillas.

Tothom vol anar á passar l'istiu á fora; tothom vol darse 'l llustre de *veranejar*, tothom aspira á fe 'l viatjet de costum.

—Carlos—diu una senoyra rossa y una mica coqueta, al seu marit,—espero que aquest istiu anirém á Arbucias.

Ell fent lo sorprés:—¡Ay, ay! ¿A qué fer?

—Pues... á no fer res.

—¡Ah! Lo qu' es aixó ja podém ferho á Barcelona.

—Aném, Carlitos; no siguis bromista: ja sabs que 'ls istius m'atropellan de mala manera

—Fuig, dona, fuig; aixó son preocupacions: tú ets una dona de ferro, inatropellable.

—¿Sí? Pues mira: l'Antonio, 'l teu cosí, va indicarme qu'era absolutament necessari que aquest istiu sortís de Barcelona... ¡Ja veus qu'ell es meje y...!

—¿Consell de meje y cosí per anyadidura? Resoltament, no 't mourás de Barcelona: ¿qué no veus que 't tornarias morena?

Ella, plorant:—En cambi aquí 'm tornaré tísica...

Ell, ab molta naturalitat:—Repetixo que aixó son preocupacions: tú ets una dona de ferro... inatro...

Ella, interrompentlo:—Y tú ets un home de pedra, que no estimas á la tèva dona.

—Pues justament perque t'estimo, no 't vull deixar anar á fora ni seguir las indicacions del cosí... ¿comprens?

Ella, comprenent perfectament:—¡No comprench res!

Altres se 'n van á Fransa per donarse tó y perfeccionarse una mica en l'*asiento* francès.

Altres van á Inglaterra per veure inglesos, sense pensar en los que deixan per aquí.

Altres, en fi, ab menos pretensions y ab menos quartos, ó tal vegada ab menos tranquilitat per enmatllevarne, 's contentan ab refugiarse en un recó del Putxet, fentse l'ilusió de que van á Italia ó á Suissa.

—Creguim,—me deya un conegut que sol passar los istius á Sant Gervasi,—en aixó de viatjar per l'extranjer la ilusió hi entra per molt. Jo no 'm moch may dels encontorns de Barcelona y, li asseguro, 'm fa 'l mateix efecte que si anés á Fransa.

—¿Y cóm s'ho arregla?

—Es molt senzill: prohibeixo á la familia que anomenin may Sant Gervasi; del senyors y senyoras vehins ne dihem mússius y madamas; menjém al istil francès, vestim al istil francès y al deixar Sant Gervasi, no avisém á ningú; 'ns despedim á la francesa.

Jo, francament, envejo á aquests que tenen medis per fugir de Barcelona durant l'istiu, y si alguna vegada sembla que me 'n rich, es perque d'una manera ó altra m'haig de venjar.

Pero de totes maneres faig lo que puch y apelo á tots los medis imaginaris pera sustréurem á la terrible influencia del estiu.

¿Veuen? A casa tinch ja deu ó dotse vanos; pues ara vaig á comprarne un altre...

Y després vaig á una casa de banys, demano una banyera, m'hi fico y m'hi quedo á dormir dintre.

A. MARCH.

¡MAY MÉS!

Lo sol acaba d'anarse'n á la posta, en un dia de novembre. Lo vent, hufant *con toda la fuerza de sus pulmones*, ha deixat los arbres de la Rambla despullats de sas groguencas fullas, estenentlas per terra y aixecantlas en remolins, per tornarlas á deixar, no més pèl gust de cambiarlas de puesto.

Pochs son los passejants que se atreveixen á desafiar la furiosa tramontana. No obstant, un n'hi ha, que, ab lo *bolet* ficat hasta 'ls ulls, lo coll de l'americana dret, las mans á la butxaca del pantalón, y murmurant entre dents, no sè si parts de rosari ó renechs, que tant podria ser una cosa com un'altra, segueix impertèrrit Rambla amunt, sens fer cas del vent que, com si fos un *burot*, li regoneix son demacrat cós, entrantli per las oberturas del descolorit traje d'istiu.

¿Ahont va aquest infelís?

Seguimlo.

Al esser al Plá de la Boquería, tira cap al carrer del Hospital; decanta pèl de 'n Roig, y 's fica al de Picalqués, entrant en una escaleta, més fosca que 'l porvenir d'Espanya. Puja á las palpentas fins al primer pis, comensant pèl terrat; obra la porta del seu quarto; se 'n entra á dins:

encen un tros d' espelma posada á la boca d' una ampolla de gaseosa, y deixantse caure sobre un matalás vingut á menos que hi ha en terra, exclama:

— ¡Estava escrit!... ¡Quánta pega!... M' está bè. ¡Quí 'm fa jugar avuy, havent somiat violins la nit passada?... Pero quan un ho tè á la massa de la sanch, ja pot fer, ja; encare que hagués somiat contrabaixos no hauria deixat d' anarhi... ¡Qué 'n soch de desgraciat! No hi endavinat posta; pero lo que no puch treure'm del cap es l' última jugada: no tenia més que mitj duro: 'l *banqué* tot remenant las cartas, ha dit: *No hay gallo*. Tira l' *albur*, y 's presenta un *As* contra un *Rey*. No puch ferhi més, al *monte* tinch guerra declarada als *Reys*... ¡Si me 'n costan de moneda aquests senyors!... S' han fet las postas á favor d' una y altra carta, resultant casi equilibradas: llavoras surt un *punt* dihent: *Mato 'l Rey*. — «Si volen soch cómplice ab mitj duro» he dit jo. — «Entesos» m' ha respost. Lo president de la *mesa* se ha rascat l' orella, reflexionant si li convenia la proposició; per últim, concedint lo *regicidi*, ha continuat lo joch.

Tot lo mèu capital estava compromés; dependia de la vinguda d' un *Rey*... ¡y 'l *Rey* vingué! y per més burla, detrás d' ell ¡l' *As* de *palo*!... Y are estich *in albis*. ¡Malehit joch! avuy haurá estat l' últim dia d' anarhi... ja está dit; ¡may més! ¡may més!... Sí, sí; are qu' ho he perdut tot; are que no tinch més qu' una sortida; 'l *suicidi*... ¡matarme!... ¡morir tan jove!.....

Al arribar á aquest punt del soliloqui, 's quedá ab los colzes apoyats sobre 'ls jonolls, apretantse 'l cap ab las mans, buscant sens dupte alguna idea salvadora que 'l tragués del apuro.

De sopte, com quí pren una inquebrantable resolució, s' aixeca, fixos los ulls sobre un atrocinat bagul; y abalansants'hi lo mateix que un gós afamat sobre la bola que li tira 'l municipal, l' obra d' una estrebada y treu de dintre un magnífich revolver de sis tiros.

Es una bonica arma que tè la culata d' ébano y 'ls canons niquelats; y contemplantla ab tot l' amor ab que contemplaría 'l retrato de la promesa, diu:

— ¡Oh, arma benvolguda! ¡restos del mèu benestar d' algún dia! Molt bè vaig fer de no dependre'm may de tú; sempre he tingut l' esperança de que serias l' amich que 'm treurías del apuro...! Estich resolt: no tinch més remey. . acabem d' una vegada, .. ¡anem!

Y ficantse 'l revolver á la butxaca, baixa l' escala saltant los grahons de quatre en quatre.

Al trobarse al carrer, se dirigeix altra volta pèl mateix camí qu' havia vingut. Lo vent xiulant llavoras ab més forsa, sembla que protesti del acte que va á realisar; pero ell segueix son camí, la mà á la butxaca, empunyant sempre l' arma qu' en ella porta.

A mitj carrer del Hospital, se para; alsa 'l cap ensumant la revolucionada atmósfera com si 's volgués orientar: inspecciona ab mirada sinistra una y altra banda de carrer, y satisfet del goineixement se 'n entra á una casa de bona aparéncia; puja fins al entressuelo, y 's para davant la porta, ahont hi ha una placa de porcelana que ab lletras negras, diu:

ENTRADA Á LA CAJA.

La porta no está més que ajustada, empeny y 's fica á dins.

Un llarch taulell divideix una saleta en dos sec-

cions, que per los objectes que detrás d' ell se veuhen, sembla 'l despaig d' equipatjes d' una petita estació de ferrocarril. Assentat á la part de dintre hi ha un senyor vell, de cara jesúitica, fullejant un gran llibre *Diario*.

Lo nostre home, sense ni tampoch donar la bona nit, s' atansa al taulell; se treu lo revolver de la butxaca, y allargant lo brás armat en direcció al senyor vell, li deixa l' arma sobre 'l llibre que tè al davant, dihentli:

— Vosté mateix.

El de la cara de jesuita, s' aparta las ulleras, agafa 'l revolver, lo mira per tots indrets y després contesta:

— Cinch duros.

— ¡Vingan!

Li dona cinch duros junt ab un paperet com una cédula personal, quedant lo revolver... ¡empenyat!...

Aquella casa era una Caixa de préstamos.

Y tot anantsent encara deya, fentse trincar las monedas á la butxaca:

— Anem á probar sort: pero aixó sí, avuy será l' últim dia; fora d' avuy ¡may més!... ¡may més!... ¡may més!..

No 'l creguin: mentres tindrà diners anirá á jugar; y quan no 'n tingui... anirá á veur'ho.

RAMONET R.

AMOR MUSICAL.

Una noya com un sol
vaig coneixe molt temps fa:
tenia 'l *do* de cantá
lo mateix qu' un rossinyol.

Com tenia molt diné
y jo era un pobre pelat,
si la tenia al costat
may li gosava dir *re*.

Y si may *re* li vaig dí
tot y estimantla en excés,
fòu per la por que 'm digués:

— Vosté no es prou pera mi.

MILLÀ.

En Vico es l' actor genial de sempre. La malla no ha debilitat poch ni molt sas grans facultats: avuy, lo mateix que avants d' estar malla, sobre tot lo dia qu' está de filis, troba aquells accents que surten del ánima y penetrant de dret en lo cor del públich.

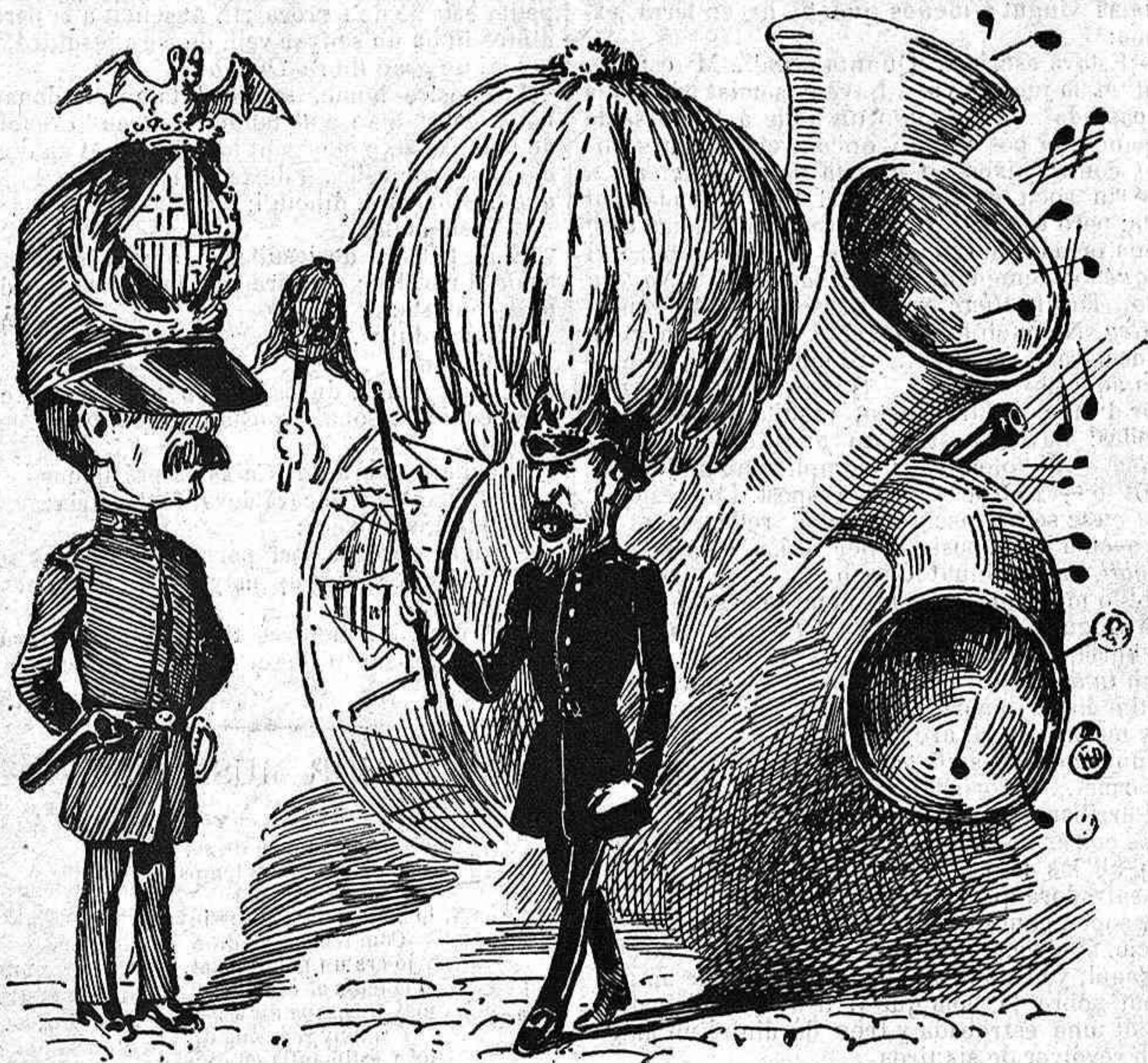
Hem vist lo drama d' Echegaray *De mala raza*, y confessém la veritat, nos ha agradat molt més l' actor que l' obra. Aquesta s' encamina á combatre una preocupació algun tant gratuita; ¡qui dupta avuy siquiera que la filla de una dona dolenta pot ser una dona de bé? Sembla impossible que 'l talent de un escriptor com Echegaray no s' apliqui á cosas mes trascendentals.

Pèl demés es inútil dir qu' en lo drama en qüestió hi brillan rasgos d' aquells que constitueixen la personalitat del poeta.

En l' execució s' hi distingí també la Srta. Gambardela. Dels demés actors no cal parlarne.

En lo drama *Consuelo* varem admirar de nou á més del gran actor que l' interpreta magistral-

ADMINISTRACIÓ MUNICIPAL.

Mentres l' arcalde s' inventa
tots aquestos cataplasmas,

entran gallinas coléricas

y per tot surten miasmas.

ment, al gran poeta que vá dotar al teatro modern de una de las joyas més primorosas y afiligranadas de la literatura dramática.

¡Quina diferencia, entre aquest portentoso y la tonteria en tres actes y en prosa titulada: *Un archi-millonario*, que per variar ha representat en Mario! Si no t'è altres obras en son repertori, ja se 'n pot entornar al llit.

Una noticia: s'anuncia una serie de funcions en lo Teatro Ribas, á cárrech del eminent actor Joseph Valero, qui'está empenyat en probar que 'ls estragos del temps ab los genis no hi poden res.

A Novedats la companyia Tomba ha tret un *Bocaccio por todo lo alto* Trajes, decoracions, donas guapas y unas cantadas que s'exportan cada nit los aplausos del públich... Ja 'ls dich jo que no hi ha res al mon més divertit que aqueixa tomba.

S'ha inaugurat un altre teatro, titulat: *Pabelló del Retiro*. Ocupa 'l mateix siti en qu' estava emplantat lo *Teatro Massini*, y 's compon de una vela y un petit escenari. Sota la vela s'hi reuneixen los filarmonichs aficionats á veure degollar un' ópera, á dos ralets per barba.

Los dias que plou, la degollina 's deixa per l'endemá

N. N. N.

SERENATA TRÁGICA.

En un gólich finestral
la filla gran del baró
sent eix cant *angelical*
que á sa cara sens rival
dirigeix un cantadó.

Trovayre misero
es aquest, nena,
que en nit serena
te vè á cantar.

Estrella fúlgida
surt una mica.
¡Ay que bonica
que deus estar!

Nena simpática
no t' entretinguis.
¡Per Dèu no 'm tinguis
mès, de peu dret!

No siguis cándida
ni més baboya
puig m' estich, noya,
pelant de fret.

Y 'l trovayre tot cansat
per sa amorosa cantada
se deixa anar fatigat
y en una pedra assentat
queda esperant á sa aymada.

Y al veure que no venia
al cap d' una bona estona
exclamá ab cara sombría:
—¡Ahl falsa, perjura, impía
m' has enganyat. mala dona.

Y desseguida agafant
la lira, ab furia espantosa,
las cordas esgarrapant,
torna á endressar eix nou cant
á la dama desdenyosa:

Noya estrambótica,
de malas manyas,
que aixís m' enganyas
sens caritat;
ja que tú impávida
no vols aymarme,

vaig á matarme
desesperat.

Y en efecte, llavors ell,
que ja anava previngut,
una ampolla, de un cistell
treu, y mirant lo castell
apura son contingut.

La noya que això mirava
llensa un crit fort, desgarrat,
y anant cap ahont estava
á cada punt exclamava:

—¡Válgam Dèu! ¡S' ha envenenat!

Per últim arriba al lloch
després de molt vacilá
y... vejà al trovayre al poch
estirat, fret com un roch
y ab la ampolleta á la má.

Al veure aixó, li va dí
la nena ab solemne accent:

—No puedo vivir sin tí.

Y jo també vull morí...
per més que diga la gent.

Lo que tú has fet, jo vull ferho;
si es un crim, ja te 'l perdono.

Y ab terrible desespero,
confegeix en lo lletrero

de la ampolla: ¡Anís del Mono!

J. LAMBERT.

¡Pobre D. Francisco!

Aquest any ha anat á la professò; pero per ell
la professò més grossa y més important es la que
li va per dintre.

Temps endarrera semblava un arbre pompós,
carregat de fruyta: la fruyta ha anat madurant y
ha anat cayent del arbre, deixantlo á n' aquest
pelat y ab unas quantas fullas.

Prompte será un arbre mort.

Y tothom hi fará llenya.

—Bè, sí: que digan lo que vulgan, deya aquest
día un dels pochos partidaris que li quedan: los
sèus enemichs que vajin cantant tot lo que vul-
gan, mes lo cert es qu' ell encara aguanta la
vara.

Y un aficionat als toros va replicarli.

—¿La vara, no més? S' equivoca. Lo qu' ell
aguanta son *las varas* de tot Barcelona.

Ja han comensat las obras de la Mercé.

Se tracta nada menos que de fer una cúpula
nova.

Y 'ls pobres de la parroquia, si passan miseria,
que no s' apurin: bè 'ls quedarà prou un medi hò
per consolar-se: alzar lo cap y contemplar la cú-
pula.

Las obras se fan per suscripció,
Entre las cantitats suscritas hi figuran las se-
güents:

D. Manuel Girona: 2,500 pessetas.

Lo rector de la Mercé: 1,500.

Lo bisbe de Barcelona: 1,000.

Resulta de aquestas xifras que 'l rector de la
Mercé tè 100 duros més de devociò que 'l bisbe
de Barcelona.

¿Si será veritat que també en la milicia del Sen-

yor tè més compte ser sargento primer que capitá?

A la professó de Santa Ana no hi havia música de cap mena.

Vaja que això es una mica massa de miseria.

Lo dia que 'm nombrin obrer de aquella parroquia, prometo revenjarme.

Hi fare anar *cante flamenco*.

Llegeix un marit en un diari:

—«Circulan moltes pessetas falsas que portan l'any 1807»

Y diu la seva senyora:

—Sembla mentida que portant la fetxa 1807 no se 'n hajan adonat fins ara!

Primer párrafo de la convocatoria de un certamen que déu celebrarse 'l dia 25 de agost, en la vila de Sitjes:

«A tots los escriptors, poetas y prosistas; qu' en l' armoniosa llengua castellana ó en lo bell y expressiu idioma catalá, *ab preclar llor*, cultivéu la Ciencia y las Bellas Llettras, salut.»

Está bè: salut y pelas.

¡Ah! Y *preclar llor*. Que ab *llor*, llengua castellana y una olla, pot ferse un bon estufat.

A Roma acaba de ser ordenat un capellá negre.

¡Gran proporeció!

Ningú com ell per las missas de difunts, en que 'l dol es rigurós.

Ha mort á Barcelona un subjecte que devia tenir quartets; y suposo que devia tenirne perque 'l bisbe D. Jaume va concedir 40 dias de indulgencia á tots los fiels que assistissen al funeral.

No obstant, si 'l difunt pretendia que l' acompanyés molta gent al cementiri, va errar lo càlcul. En lloch de 40 dias de indulgencia podia haver ofert 40 duros per barba y hi hauria hagut empentas.

Ja deurán haverho vist.

S'ha comensat la segona edició de la famosa y popular obra titulada *L'Empedrat de la Rambla*.

Los treballs varen inaugurar-se lo primer d' aquest mes... ¿Quán s' acabarán?

Entre 'ls vehins favorescuts ab aquesta ganga, s' hi ha desarrollat un pánich terrible.

Uns parlan de cambiar de casa, pera evitar-se las innumerables molestias que tant llargas obras ocasionan.

Altres proposan la construcció de ponts desde 'ls balcones als arbres, á fi de baixar á la Rambla sense perill de caure dintre las valls que s' han obert.

Un vehí que tot s' ho pren pèl cantò més agradable, aquest dia me 'n parlava.

—A mi 'm vindrán perfectament aquestas obras—deya.—Jo acostumo á passar los istius molt aburrits, perque no m' agrada anar á fora, ni puch, ab tanta calor, passejarme per dintre. Pues bè, m' estaré tot l' istiu al balcó mirant com empedran la Rambla.

¡Quin goig fa 'l Parque!

Tot florit, tot fresch, tot vert...

Tot vert; hasta l' aygua del lago.

Alló ja no sembla aygua sinó *pippermin*. Los

peixos, ¡pobrets! fan una cara com si tinguessin lo fel sobreixit.

Que las flors fassin olor, está molt bè!

Pero que las ayguas del lago també 'n fassin, ja no ho está tant. Sobre tot quan l' olor es tant indefinible.

Senyor Alcalde:

Si vosté fos tant atent

que hi volgués fè una visita,

veuria que 's necessita

que alló 's vuydi incontinent.

Sembla que resoltament va á construirse un gran edifici destinat á presó, que reuneixi condicions de seguretat.

—¿Qué no ho sabs?—deya un tarugista á un socio del gremi.

—¿Qué hi ha?

—Una noticia molt agradable: 'ns están arreglant un retiro per la vellesa, ab tots los adelantos de la ciencia.

Tant mateix ha sigut nombrat governador de la provincia 'l señor Antunez.

Vels' hi aquí que ara per anar á can Tunis no haurém de fer més que arribarnos al Pla de Palacio.

Sabém que alguns vehins de Barcelona tractan de presentar á la superioritat un document que poch més ó menos dirá aixís:

«En vista del temps que fa que 'ls sumideros están colocats sense que s' hajan encara oberts al públich, los que suscriuhen proposan á l' autoritat que 'ls torni á treure, per extrany, per petits y sobre tot per inútils.»

Tant si aixó es broma com nó,

los vehins tenen rahó.

Ab las disposicions dictadas pera recullir als pobres, ha passat com ab totas las lleys d' aquest pais.

Los primers dias varen cumplir-se, pero desseguida varen caure en desús y avuy ja torném á estar sinó com avants poch menos.

No 'm sab gens de greu que 'ls pobres

s' espavilin pèls seus fins;

pero, á veure, ¿qui defensa

als pobres barcelonins?

En pochos dias hi han hagut una pila d' escándols promoguts per una part del públich contra 'ls dependents del municipi que portan lo carretó dels gossos.

La passió fa fer moltes atrocitats, y la passió que un home pot sentir per un gos, es tant respectable com las demés passions.

Pero ¡y las pantorrillas dels transeunts, que no son ningú?

Pel demés, si 'ls motins que arman los propietaris dels gossos continúan, l' ajuntament no tindrà mes remey que fer sortir uns altres carretons.

Pera recullir als propietaris dels gossos que moguín escándols.

Lo senyor Arnús ha publicat una carta molt intencionada, renunciant al honor de ser Senador...

¿Que tè en Rius y Taulet, que 's grata d' aquest modo? ¿que li pica alguna cosa?

Un periódich demana que 's tallin las alas á certas donas públicas que corran per Barcelona. Soch de la mateixa opinió. Y després que 's tallin també las alas á certs homes públichs que corran per Espanya.

A un viudo, un amich li preguntava:
 —¿Será possible qu' encare pensis en tornarte á casar?
 —Sí; noy; pero 'm caso ab una cunyada.
 —¿Y aixó qué importa?
 —¡Cóm que importa! Importa moltíssim. ¿Te sembla poch haver tingut dos donas distintas y una sola-sogra?

A un que s' anava á casar va dirli 'l seu millor amich:
 —Hauria de donarvos l' enhorabona als dos; pero com que no conech á la núvia, no 't puch felicitar; y com que á tu 't conech una mica massa, no puch felicitar á la tèva núvia.

En un círcul polítich se parlava de un metje, que va presentarse candidat durant las últimas eleccions, quedant derrotat vergonyosament.
 —Sembla mentida, deya un, que precisament l' hajan derrotat en lo districte ahont ell exerceix la seva professió.
 —Donchs aquí veuréu.
 —¿No era de creure que 'l votessin al menos los seus malalts?
 —No pot pas ser: se li han mort tots.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª —*Sil-ve-la.*
2. ID. 2.ª —*To-re-ro.*
3. SINONIMIA. —*Americana.*
4. TERS DE SÍLABAS. —*O CA TA
CA NA RI
TA RI MA*
5. TRENCA-CLOSCAS. —*Perot lo lladre.*
6. ANAGRANA —*Ramon, Roman, Norma.*
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH. —*Ramonet.*
8. GEROGLÍFICH. —*Totas las casas tenen la seva créu.*

XARADAS.

- I.
- Total ¿me vols ajudar?*
- Segons á que, potser dos.*
- A una tres-tot arrèncar á hu-tres de 'n Reventós.*
- Are no ho sè de segú.*

tinch d' anar á ca'n Vicens; pero per *segon-tres-hu* espèram que vinch corrents.
 ASNEROLF ALKUSPA.

II.

Es tres-inversa-segona hu de un cassino l' Eudalt, y 'l rato qu' está total se 'n hi va á passar l' estona.
 UN TAPÉ Y F. DE T.

ANAGRAMA.

Massa gros n' es lo total del tot que fa D. Pascual.

UN GUINDILLA.

MUDANSA.

Se me 'n riu lo fill de 'n Tot perque sempre estich malalt; mes jo li dich:—Tú total ets felis: tot fas lo bot.

J. STARAMSA.

CONVERSA.

—¿Qué tal, Carlos?
 —Vinch de mar, y acabo de veure la tèva amiga que va á fira.
 —¿Cóm se diu?
 —No soch torner noya: ja t' ho he dit.

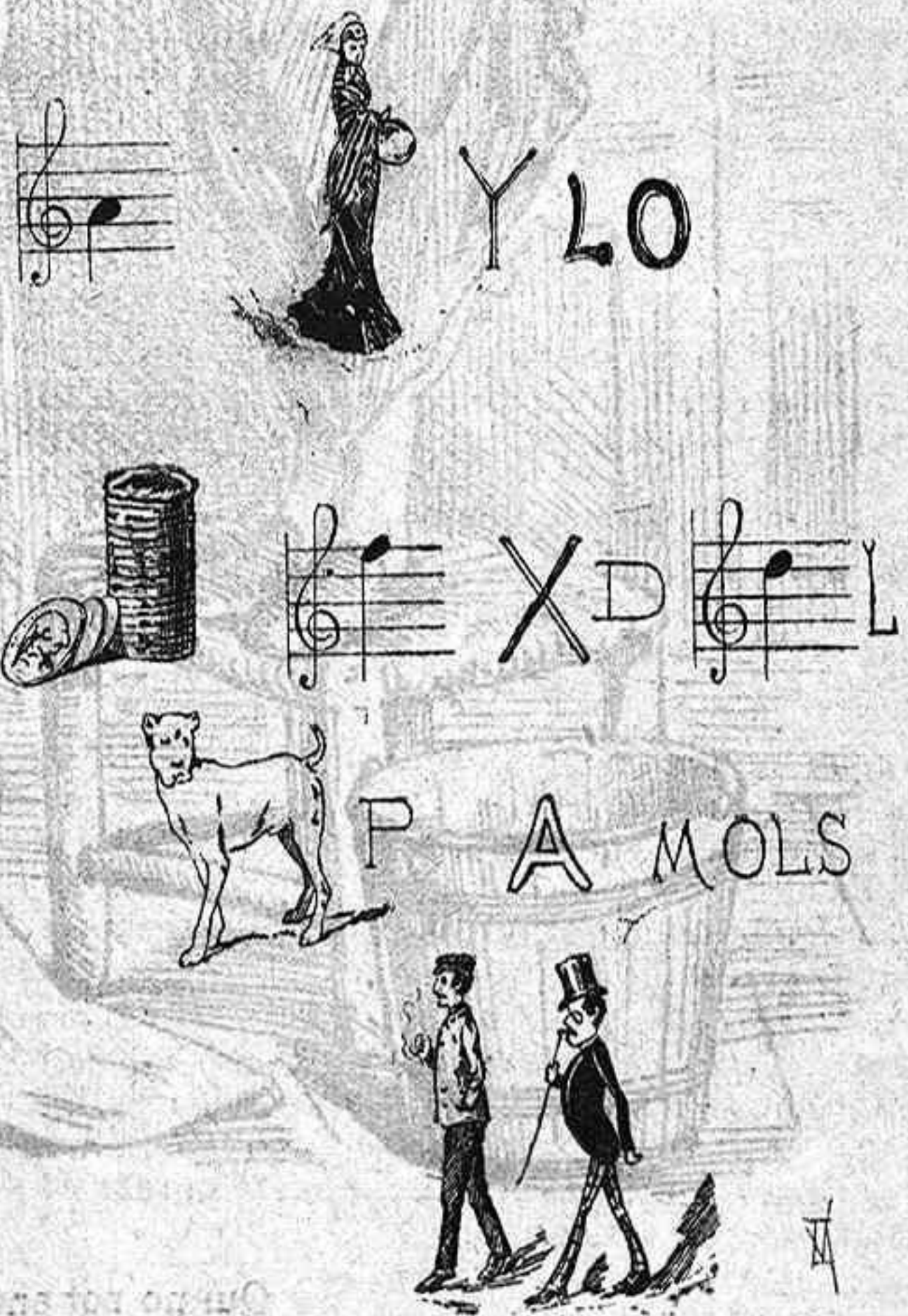
A. RODELLA.

PARALELOGRAMO.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas horisontalment diguin: Primera ratlla: ciutat europea.—Segona: nom de dona.—Tercera: en las cartas.—Quarta: utensili per fumar. Mentres que llegidas verticalment diguin: Primera: una lletra.—Segona: nota musical.—Tercera: un peix.—Quarta: un quadrúpedo.—Quinta: un animal de ploma.—Sexta: part del cos humá.—Séptima: una vocal.

J. S. ASSESSINA-BARBAS.

GEROGLÍFICH.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

ECONOMÍA DOMÉSTICA.

Qui no pot aná á Ayguas-bonas
 ni á Cauterets ni á Paris
 ho ha d' arreglar d' aquest modo
 prenent dutxas dintre 'l pis.